

Битката за македонското постоење, за македонскиот бит ќе продолжи и оваа година. Маратонската трка, која речиси 20 години ја трчаеме на светската политичка сцена, сè уште не е завршена. Темпото кое јужниот сосед ни го наметнуваше сите овие години, само ја зацврсти вербата на македонскиот народ, дополнително ја поттикна упорноста да истраеме на патиштата по кои тргнавме. Не паднавме на колена, не нè совлада депресијата. Напротив. Кога сме убедени дека она што го застапуваме е најдоброто нешто за нашиот идентитет, за нашето име и презиме и за нашиот образ, тогаш нема што да менуваме на стратешкиот курс. Обидите кои ги преземаат одредени структури во домашните кулоари покажаа дека претставуваат недостоинствен пристап во решавањето на проблемите. Грција долго време ги тестира нашата кондиција и нашата издржливост. Но, на тој пат таа самата потклезна. Самата Грција не можеше да издржи и падна на тестот на демократичноста, правата и слободите за своите граѓани, за својата цивилизација. Македонија достоинствено знае да се носи со бремето, кое е полно со предизвици и гестови, кои повредуваат и потценуваат. Но, истовремено знае од која страна доаѓаат, знае да ги амортизира, да ги отфрли, да ги процени вистинските луѓе, да ги раздвои

искрените од лажните пријатели. Доколку тоа

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

не ни успеваше на стартот на последната деценија од минатиот век, сега состојбите се пореални. Влегуваме во година која по многу нешта ќе биде тешка. Многумина ќе се обидуваат, како однадвор, така и одвнатре, да ги искористат и да ги злоупотребат негативните текови на политичко-безбедносен или на економски план. Тоа ќе се рефлектира врз македонската стабилност, толку колку што ќе успееме сè тоа да го осуетиме и неутрализираме. Изборите за претседател и за локалната самоуправа напролет, заплетканиот спор со Грција, разврската на косовскиот јазол и ширењето на светската рецесија, ќе бидат областите кои со многу напор ќе мораме да ги совладаме. Во спротивно, многу лесно може да се случи тие нас да нè совладаат.

На почетокот на годинава Грција го презеде претседавањето со ОБСЕ. Во наредните шест месеци таа треба да ја има иницијативата во областите во кои е надлежна Организацијата за безбедност и соработка

МАКЕДО ПРЕД ЗЕ

во Европа. Нашиот јужен сосед ќе треба да ги развива демократските процеси, да ги интензивира регионалните поврзувања, да го поттикнува добрососедството. Таа треба да го прави сè она што не може, не знае или не сака. Таа го прави сосема спротивното. Грција покажа и докажа дека во себе нема ништо европско, ништо демократско. Таа во себе не носи ниту еден европски цивилизациjsки ген. Напротив, целото регионално опкружување околу неа е засегнато од нејзината квазидемократска политика, од лицемерните политики кои ги употребува пред европските организации и тела, во обид да ги запре непосредните соседи во прогресот и интеграциите. Атина тоа го правеше и го прави во континуитет со Македонија, со Турција, со Албанија. Инструментите кои ги има во рацете вешто ги злоупотребува во име на европското заедништво и сојузништво, не дозволувајќи им на другите да допрат до заслужените плодови од сработеното. Македонија тоа многу добро го почувствува на својата кожа. Поминавме тешка, напорна година. Имаше огромни притисоци. Незапаметени досега. Македонството по којзнае кој пат беше ставено под ножот на гилотината. Но, како никогаш досега Македонците ја покажаа историската зрелост и мудрост и останаа национално обединети. Не пуштија пред перверзните иницијативи на надворешните и на внатрешните фактори да се преименат, да се идентификуваат, да се искоренат. Не

НИМИЦ СТАНА КЛАСИЧЕН АУТСАЈДЕР

очекуваме поинаку да биде и во наредниве години. Соседните иредентистички пропаганди интензивирани продолжуваат. Политичката тортура која ја применуваат во општењето кон Македонците, не им носи резултати, но истовремено ја сметаат за единствен оправдлив метод за некаква промена на моментните состојби. Поинакво средство за дискриминација и асимилација на македонскиот народ, освен политичкото непризнавање на нацијата и јазикот немаат. Одамна не можат да ги применуваат методите на свирепи злодела врз телата на македонското население, сверски да се измачуваат врз нив, за да ја задоволат сопствената монструозност кога ќе го слушнат изнемоштениот глас на Македонецот, кој вели дека не е Македонец. Не можат тоа повеќе да го прават. Не можат да кинат парчиња македонско месо, не можат со клешти ноктите од прстите да

НСКОТО СОЗРЕВАЊЕ ЛЕНИТЕ ПРОПАГАНДИ

ВЕРБАЛЕН ТЕРОРИСТ ВО НОВАТА ГРЧКА ВЛАДА

Уште не седнат во министерската фотелја, најголемиот иредентист меѓу грчките политички современици, Андонис Самарас, се спротивстави на какво било сложено име за нашава земја, кое би го содржело името Македонија. Наводното национално предавство за кое

тој зборува, доколку грчката Влада го прифати тоа, е уште еден несоборлив доказ дека јужниот сосед прави сè за да го оневозможи напредокот на Македонија во евроинтеграцијата. Дрската стратегија на Атина одамна е осуетена, а сега таа доби нов облик, откако за шеф на Белата куќа е избран Барак Обама. Желбите за распаѓање на Македонија како држава, искажана од страна на владин претставник на Грција е одличен показател каков проблем претставува оваа земја за севкупниот систем на ЕУ. Грците биле побројни, помоќни и затоа не требало да се плашат од нас Македонците. Така вели Самарас. Класично племенско размислување од ерата на Атила, Спартак, од црните времиња на сабјите. Грците се фрустрирани од непоколебливиот дух на македонскиот народ, со кој му се спротивставува на нивниот модерен фашизам. Грција мора да ги признае недостатоците во сопственото општествено живеење, за автократијата која ја применува врз сопствениот народ, да се откаже од лажната демократија, која сè уште успешно ѝ ја продава на Европа. Доколку ставот на Самарас наскоро стане официјален став на целата грчка Влада, во тој случај Македонија ќе го има историското право да му ги претстави на светот сите свои антички белези, кои ќе го урнат досегашниот грчки мит.

сично племенско размислување од ерата на Атила, Спартак, од црните времиња на сабјите. Грците се фрустрирани од непоколебливиот дух на македонскиот народ, со кој му се спротивставува на нивниот модерен фашизам. Грција мора да ги признае недостатоците во сопственото општествено живеење, за автократијата која ја применува врз сопствениот народ, да се откаже од лажната демократија, која сè уште успешно ѝ ја продава на Европа. Доколку ставот на Самарас наскоро стане официјален став на целата грчка Влада, во тој случај Македонија ќе го има историското право да му ги претстави на светот сите свои антички белези, кои ќе го урнат досегашниот грчки мит.

ги вадат. Не можат. Се поразива сами во сопствената немоќ да го преобликуваат она што е различно и поинакво од нив. Не е ова пластична операција, па старото ќе го правиме младо или црното ќе го правиме бело. Доктринарните политики на Софија, Атина, Белград и на Тирана кон македонскиот бит се живи, но повеќе не се практични. Истите не им ги даваат посакуваните резултати. Па и најнаивните и најглупавите ќе се откажат од налудничавата стратегија, да уништиш цел еден народ, да го преименуваш и асимилираш, особено кога гледаат дека, и по стотици години од нивните деструктивни активности, ние повторно сме Македонци кои живеат во слободна и независна Македонија. Кој е сега победникот, а кој губитникот? Кој е со крената глава, а кој со засрамен лик? Македонија и Македонците допрва ќе им го симнат превезот на лицата на сите оние кои ги закрвавија рацете со македонска крв низ историјата. Не заради одмазда, туку за една поинаква сегашност и поинаква иднина.

ЕВРОЕНТУЗИЈАЗМОТ ВО РЕГРЕС

Чешка стана нов претседавач со Европската унија. Реториката која Прага ја употребуваше во текот на декември не ветуваше изменување на постојната политика на Брисел, барем кога станува збор за проширувањето кон европскиот

југоисток. Македонија ја нема на агендата. Не само затоа што во наредниве месеци континентот ќе се соочува со предизвиците на глобалната економска криза туку, пред сè, поради солидарниот

Однесувањето на Грција е лош преседан, кое може да прерасне во некакво правило во иднина, за кое треба посебно да бидат загрижени ЕУ и нејзиниот систем на управување. И премолчувањето пред ваквите налети на блокади, на вето, потсетува на други времиња кога Чехословачка беше анексирана, кога ниту една европска држава не се охрабри силно да застане на патот на тогашното нацистичко движење и тоа прерасна во монструм. Однесувањето кое денес го има Грција, во рамките на ЕУ може да стане едно правило за лошо однесување.

Никола Груевски

однос на поголемиот дел од европските земји, кој го негуваат кон Грција кога е во прашање името на Македонија. Во првото полугодие од 2009 година, очигледно не може да се очекува поместување на позициите на Брисел. Таквиот однос, кој продолжува во континуитет, неизбежно ќе води кон зголемување на евроскептицизмот, не само во Македонија, туку и во сите оние земји кандидати за членство, кои се соочуваат со апсурдните предуслови. Европа се плаши од сопствените држави на сопствената територија. Создава бариери во сопствениот двор. Во меѓувреме зборува како е отворена пред светот, а покажува колку е затворена сама во себе. Европа е престижната цел на младите посткомунистички демократии, но односот кој таа го практикува последниве неколку години кон нив, полн со лицемерие и апсурди, придонесува за создавање длабок јаз. Евроентузијазмот е спласнат, го нема

оној елан кој беше присутен до пред извесно време. Пред сè, тоа се должи на недефинираните и дезорганизираните политички испади на Оли Рен, Јаап де Хоп Шефер, Хавиер Солана. Нивните вредности се неинтересни за Балканот. Нивните услови се одбивни уште при првиот изуствен збор. Многумина ќе речат дека мораме да се подведуваме на нивните препораки и насоки, затоа што во спротивно друго "џаде" ќе фатиме. Но, за сè има граница. Кога една земја се бори да стане дел од едно заедничко континентално општење, покрај унифицираните цели и обврски, мора да се

ТМРО неколку пати предупреди на опасните тези, кои сега албанските лидери јавно ги манифестираат, а тоа е дека Македонците се дојденци на овие простори, а Албанците биле староседелци. Ваквата теза која на големо се промовира е грчко-албанска. Исто така, претставува алиби на големоалбанската квази демагогија дека тие се староседелци и дека наводно си ја враќаат нивната земја. Го потсетуваме Мендух Тачи дека Македонците не се дојденци на овие простори. Македонскиот народ е автохтон народ уште од античко време, не само во денешната независна македонска држава, туку и во Епир, односно денешна Албанија. Кога станува збор за доселеници, тоа секако се Гегите на кои им припаѓа и Мендух Тачи.

Ванчо Шехтански, ТМРО

води сметка и за националниот карактер со кој се влегува во таа заедничка организација. Токму врз тие темели се основа и Европската заедница. Франција во неа влезе со француски национални вредности, со силен национален бит и мит. Германија, исто така. За Грција да не зборуваме. Денес истите тие од потенцијалните земји-членки бараат да го направат она што тие никогаш не би го направиле. Сите тие бараат од Македонија да го смени курсот на однесување и да им се потчини на грчките условувања. Копјата на овој план ќе се кршат и во текот на оваа година. Изминатата година официјален Брисел доживеа дебакл. Се порази сам себе, ги згази сопствените принципи врз кои почиваат основите на идејата на европското здружување. Европа мора да се избори за нови и порамноправни

принципи. Очигледно дека веќе постојните земји-членки, опиени од моќта и силата кои ги добиваат од средствата кои им се на располагање, почнаа да ги надминуваат реалните политички рамки на дејствување. Личните потреби се издигнати над заедничките. Тоа е нешто слично како кога во една држава партиските интереси се ставаат над државните. Сега тоа во Европската унија го прават одделни држави. Со ваквата политика Европа ризикува да го изгуби тешко стекнатиот углед и рејтинг. Нејзиниот имунитет одамна е ослабнат, па секој вирус кој доаѓа од надвор, неа лесно ја зафаќа и ја фрла во карантин. Притиснатата меѓу американските инте-

Македонија не е страната која, поаѓајќи од некои свои лични интереси, негира, дискриминира или оневозможува право на идентитет на некоја друга страна. Што е провокација? Дали е провокација кога се појавува некаде некој извештај во кој МПЦ се нарекува Православна црква на БЈРМ, дали е провокација кога македонскиот јазик се нарекува јазик на БЈРМ. Тоа не е провокација, тоа е газење на фундаменталните човекови права и слободи, тоа е контекстот во кој Македонија живее и овој контекст е неодржлив и неодговорен. Ова мора час поскоро да престане.

Ивица Боцевски

реси, од една страна, и руските од друга страна, таа уште некое време ќе се мачи во сопствената немоќ да ги промени нештата. И понатаму некој друг ќе одлучува за неа, а не сама за себе. Без брза еволуција и нова стратегија, наскоро би можело да се случи европските организации да станат неатрактивна и непопуларна дестинација за народите од периферните континентални простори.